

Udenfor tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Det stillede ændringsforslag sattes først til forhandling.

Ordføreren (Heising): Jeg skal henvise til den tillægsbetænkning, som udvalget har afgivet, og anbefale vedtagelse af lovforslaget med den lille ændring, der er nødvendiggjort af grundlovens § 42.

From: Jeg kan på mit partis vegne tiltræde det stillede ændringsforslag. Jeg vil gerne have lov til i denne forbindelse at sige, at efter de oplysninger, vi har modtaget i udvalget, er det sådan, at bortsalg af disse brugte biler foregår på en fornuftig og rimelig måde, men jeg vil dog henstille til den højtærede handelsminister, at kontrakten med det nuværende firma kun kommer til at løbe et år frem i tiden, og hvis det skulle vise sig fornødent at fortsætte med loven, at da alle kvalificerede fagfolk kan komme i betragtning ved det videre forløb.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Jeg vil gerne takke udvalget for tiltrædelsen af ændringsforslaget, og overfor det ærede medlem hr. From vil jeg bekræfte, at vi lader kontrakten udløbe til 1. november næste år og så til den tid ser på de kommende salgsformer.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Ændringsforslaget
vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes deræst til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 122 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i folkeforsikringsloven. (Vedrørende en appelinstant for invalideforsikringsretten).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 61);
fremsættelsen findes i tidenden sp. 463).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Holger Larsen: Jeg vil begynde med at rette en tak til den højtærede socialminister for fremsættelsen af dette forslag. Det er jo sjældent, at der bliver overrakt blomster til ministre, men jeg synes, at der absolut er grund til det i dette tilfælde. Mange af de medborgere, der af en eller anden grund har fået erhvervsevnen nedsat så stærkt, at de kun har en sidste udvej tilbage, nemlig at søge invaliderente, eller som har brug for en protese eller lignende, forstår mange gange ikke det afslag, de får fra invalideforsikringsretten. Det er vel gået mange af dette tings medlemmer, som det er gået mig, at vi får besøg af mennesker, som har fået afslag på en ansøgning, og mange tragiske skæbner rulles op ved disse samtaler. Vi har været ude af stand til at hjælpe, selvom vi måske mange gange heller ikke har forstået det resultat, invalideforsikringsretten er kommet til.

Det har været trist at sige til de mennesker: bare vent og prøv igen! Jeg har tit følt, at det rent psykisk ville have haft en gavnlig virkning på mange af tilfældene, hvis man havde haft en mulighed for at appellere den kendelse, som retten har afsagt. Der har været savnet en appelinstant på dette område, så man kunne efterprøve den kendelse, som invalideforsikringsrettens medlemmer havde afsagt efter deres bedste skøn. Den må naturligvis hvile på et skøn, navnlig når det drejer sig om spørgsmålet om erhvervsevnenes nedsættelse som betingelse for opnåelsen af invaliderenten. Loven fastsætter jo i store træk, hvilke forhold der skal tages i betragtning ved fastsættelsen af erhvervsevnenes nedsættelse; men netop det, at det hviler på et skøn, gør det efter min mening påkrævet, at kendelsen kan appelleres, således at andre